העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה, יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא „מתרים", תל־אביב.

יום סרט

כשהסתיים יום־הסרט בגד ונעל לילדינו שנערך מטעם ועד ההורים המרכזי, והקופסות נפתחו, נמצא באחת מהן שילינג עטוף בפיתקה ועליה כתוב:

„טיפשים שכמותכם! בגד זה יום־סרט לחוד, נעל יום־סרט לחוד וילדינו יום־סרט לחוד, ואתם בזבזתם את כל השלושה בפעם אחת!"

מתרים, תל־אביב

הערות=שוליים

יתרון אחד בוודאי יצמח לישראל מהפסקת סיוע־חוץ...

●

...לפחות מעתה לא ייתכנו מעילות במחלקת מילוות־החוץ באוצר.

* * *

העיתונות הערבית הודיעה (בלי יסוד) כי מטוסה של גולדה מאיר נחת בביירות...

●

...הם שכחו כנראה כי היחסים בין גולדה ללבנון הם עכורים עוד מימי הבחירות לראשות עיריית תל־אביב.

* * *

מטעני־קפה יועברו מאריתריאה לאיטליה דרך אילת וחיפה...

●

...אכן, שירות אספרסו.

* * *

המשא ומתן על השליש עומד להסתיים, כנראה, בתוצאה מקורית...

●

...לפי ההכרזות האחרונות של דוברי מפא"י, עתידים לקצץ לכל פועל שליש ממשכורתו.

בצרים ליקוט

פתרון

רפי התרגגול קרא פעם באיזה מקום על הבדיקות הפסיכוטכניות בצבא הא־מריקאי. הוא התלהב נורא מהעניין ו־החליט שצריך להנהיג דבר כזה גם בפלמ"ח. בתור נסיון ראשון הוא הח־ליט לערוך בחינות לרפי המסריח.

קרא רפי התרגגול לרפי המסריח ל־מועדון, הושיב אותו מהצד השני של השולחן ושאל אותו שאלה ראשונה: „מה אתה עושה, אם אתה הולך באמצע רחוב אלנבי, ופתאום באה ממולך צו־ללת איטלקית?"

רפי המסריח לא התבלבל וענה: „ה־ייתי תיכף מוציא מהכיס טורפדו וזורק עליה."

ציונות

באחד הטיולים בסיני, נשאר אולמן תקוע כמה ימים בעיר הנפט. לבסוף הגיעו כמה מכוניות, אבל הנהגים סירבו לקחת אותו מחוסר־מקום.

ניגש אליהם אולמן ואמר: „מה זה? האם לא תעזרו ליהודי לעלות לארץ־ישראל?"

אבישי, קיבוץ גבים

לא שומעים

באחת השיירות שעלו מסיני, נסע עבאדיי כשהוא נוהג במכונית מצרית לא הכי חדשה, שהיה לה על הגג פח ענקי שדפק כל הדרך בצורה איומה. לבסוף, מישקה העצבני, שנסע מאחוריו בשיירה, לא היה יכול לסבול יותר את הרעש. הוא השיג את עבאדיי וכש־עבר על־ידו צעק לו: „היי, נהג! דופק לך פח על הגג!" עבאדיי צעק בחזרה: „מה??? לא שומע כלום!!!" מישקה לקח לתוך הריאות את כל האוויר ש־הוא יכול וצעק: „היי!!! נהג!!! דופק לך פח על הגג!!!" עבאדיי שאג בח־זרה: „לא שומע כלום!!! דופק לי פח על הגג!!!"

שמעון יפת, תל־אביב

— „רק רגע, נדמה לי שבעלי דפק לפני רגע על הדלת!"

מה שמתח — מתח

ברכבת

בימים שבהם בכיס היה חור, אירגן גנדי שורה שלימה של שיטות איך לנסוע ברכבת בלי אי־הנוחיות של קניית כרטיס. בהתחלה הוא עשה את זה לבד. ברגע שהיה נכנס לרכבת, היה מוצא מקום קרוב לבית־השימוש. אחר־כך, כשהיה רואה שאיזה פלאח מאחד הכפרים נכנס לתא וסוגר אחריו את הדלת, היה קם, דופק על הדלת, וצועק: „בולאט, מן פדלאק!" („כרטיס, בבקשה!"). הפלאח היה בטוח שהגיע הקונדוקטור, והיה פותח קצת את הדלת ומושיט את ידו עם הכרטיס החוצה. גאנדי היה לוקח אז את הכרטיס ומסתלק.

אחר־כך פיתח את השיטה, בצורה שאיפשרה להסיע ברכבת כיתה שלמה. לפני שהקונדוקטור היה מתחיל את הסיבוב, היה גנדי דוחס את כל הכיתה לתוך בית־השימוש, וכשההוא היה דופק, היה מושיט לו כרטיס אחד, שאותו אירגן קודם לפי השיטה הנ"ל.

אחר־כך היה צורך להסיע מחלקה שלימה, ובקרונות של הרכבת לא בנו, משום מה, בתי־שימוש די מרווחים למטרה זו. לכן גנדי נאלץ לפתח שיטה חדשה. כש־הקונדוקטור בא, כולם שלחו אותו לגנדי, בטענה שהוא מרכז את הנסיעה. כשההוא פנה לגנדי, היה גנדי שואל אותו כמה זה צריך לעלות בשביל כולם ביחד. אחרי שהקונדוקטור נקב את המחיר, היה גנדי מוציא שקיק גדול, מלא מטבעות של מיל, ומתחיל למנות לאט לאט אל תוך היד של הקונדוקטור, מיל אחרי מיל. כשהגיע ל־14 מיל, היה מישהו נותן דחיפה וכל המטבעות היו מתפזרות על הרצפה. מיד היו כולם מתחילים לאסוף את הכסף, תוך דאגה כנה שלא ילך אף מיל אחד לאיבוד. בינתיים היה הקונדוקטור מוכרח להמשיך בביקורת. כשהיה חוזר פעם שנייה, היה גם המחזה חוזר פעם שנייה, וכך עד לתחנה הסופית.

יעקב עייני, צה"ל

מעות לעולם צודקת

לפני כחדשיים סירב מר האמר־שילד להיפגש עם שרת החוץ של ישראל, שביקשה ללון אתו על סדרי הנסיגה. (מעריב)

אורי סורקין, תל־אביב

מטעמי זהירות, הוא נמנע מלקיים יחסים מדיניים.

רובינסון נוצח על־ידי מתאגרף מכת ההורמונים. (מעריב)

יוסף גרוסמן, קרית ביאליק

שקיפל אותו במכה אחת, כמו מורמוניקה.

נאמו ציורי הכנסת הערביים. (מעריב)

אברהם לוי, תל־אביב

שתיארו את המצב בצבעים קוד־רים.

אשר מחלק פרסים לנהגים זעי־רים. (מעריב)

זאב הופמן, תל־אביב

הנוהגים בזאטוטובוסים.

חמשיריים

מאת ד"ד

היה היה גבר, שמו חיים,
שנולד, משום מה, כבד־שפתיים.
בבוקר הוא בא
וביקש קצת ריבה.
כשגמר — כבר היה צחריים.

* * *

על קבר נאה, חצוב־שחם,
חרתו למזכרת דבר־טעם:
„פ. נ. שלמה כ"ץ
שטבע במפרץ.
את גופו לא מצאנו אף פעם."

שתי דקות אינטליגנציה

ושבו בנים לגבולם

אחת התקריות הפחות־נעימות היא, כידוע, כאשר מחליפים בבית־היולדות את בנו של פלוני בבנו של פלמוני. כדי למנוע אי־נעימויות מסוג זה, החזר בסידרת השאלות הבאה כל אב לבנו המקורי. כרגע שורר שם בילבול נורא.

(1) אבנר בן אמוץ.
(2) דוד בן שטח.
(3) ישעיהו בן נר.
(4) שמעון בן אהרון.
(5) מרדכי בר יהודה.
(6) יואב בן גוריון.
(7) פאול בן מיימון.
(8) בניהו אבן עזרא.
(9) משה בן חיים.
(10) אברהם בן צרויה.
(11) יצחק בן טוב.
(12) ישראל בן יהוידע.

אברהם אלקיס, רמת־החייל

* * *

[illegible]

מאגדות העסקנות העברית

פיזור

בימיו של אחד הקונגרסים הציוניים, נסע זלמן שז"ר בחשמלית עם אחד מידידיו. פתאום תפס ראשו בכפות ידיו בהבעת זוועה. „אוי!" נאנח שז"ר, „איבדתי את הכר־טיס שלי!"

„לא נורא," ניחם אותו הידיד, „סוף סוף, כרטיס אינו עולה יותר מחמישה סנט."

„לא חשוב הכסף," השיב שז"ר. „הצרה היא, שעכשיו לא אדע לאן התכוונתי לנסוע."

סירור

בזמן הבחירות האחרונות לעיריית פתח־תקווה, עמד ראש העירייה פנחס רשיש ונאם עם כל הלב לפני התימנים במחנה־יהודה. בסוף, כשהגיע הזמן לשאלות, קם אחד השומעים ושאל מה תעשה העירייה כדי לפתור את בעיית חוסר־העבודה.

השיב רשיש בהתלהבות עצומה: „את הבחורים נסדר בחרושת, ואת הבחורות נסדר בפרדסים!"

חיים אמסטרדם, נתניה

בהירות

העית־נאי הירושלמי ישעיהו קלינוב נכנס פעם לאוטובוס, ובראותו עיתון בידי אחד הניסעים השתוקק כל כך לקרוא את החדשות, עד שבלי אומר ודברים חטף את העיתון מידי בעליו והתחיל לקרוא.

האיש, שהכיר אותו, שלח את ידו לכיסו ואמר: „מר קלינוב, יש לי פה גם הגדוויץ, אולי אתה רוצה?"